

Viatge a Beijing

DRA. ASUN ESTRUCH I MASSANA
Consell Català de l'Esport.

L'única referència olímpica de molt bon record per a mi era Barcelona 92. La transformació de Barcelona i l'entusiasme de la ciutat va ser indiscutible. El canvi, als 16 anys, inqüestionable. Van resultar ser els 2 mesos de formació continuada professional i humanament irrenunciables.

Diferents circumstàncies van fer que una bona persona m'oferís col·laborar amb l'equip de natació sincronitzada un any abans dels Jocs Olímpics de Beijing. Val a dir que l'ajut ha estat sens dubte per a mi. Així va començar una bonica història.

Fins arribar a la capital xinesa he compartit molts moments extraordinaris amb l'equip. Des del començament he conegut la importància de l'esforç, la capacitat de treball, la tenacitat i també la fatiga i l'esgotament.

Beijing és una ciutat immensa que ha viscut una transformació importantíssima en les seves infraestructures. Els nostres amfitrions tenen uns antecedents històrics punyents pel que fa al desenvolupament social i a la manca de llibertats, tal i com nosaltres les entenem. Ben segur que els Jocs Olímpics hauran aconseguit posar una espurna en favor d'un canvi social, que possiblement trigarà dècades. Hem de pensar que hi hem col·laborat.

Beijing i el seu poble han estat molt agraïts pel nomenament de ciutat olímpica. Han sabut respondre acollint la família olímpica de forma excel·lent. Ha cridat molt l'atenció les espectaculars mesures de seguretat, que ha estat una de les preocupacions més importants. La sensació era de ciutat molt protegida per a nosaltres. A la Xina no se't passa pel cap patir cap agressió, i la família olímpica va ser molt mimada pel poble xinès.

Les cerimònies inaugural i de clausura varen ser impactants i enormement treballades. Era clar que estàvem en un país amb

Beijing i el seu poble han estat molt agraïts pel nomenament de ciutat olímpica. Han sabut respondre acollint la família olímpica de forma excel·lent. Ha cridat molt l'atenció les espectaculars mesures de seguretat, que ha estat una de les preocupacions més importants. La sensació era de ciutat molt protegida per a nosaltres.

Figura 1

Medalla!

més de 100 milions d'habitants i disposats a deixar-nos bocabadats.

La Vila Olímpica feia goig i disposava de tot el necessari per trobar-s'hi a gust. Les instal·lacions amb els darrers avenços tecnològics i totes les mesures per protegir l'ecosistema. És cert que "la boira" hi era present sempre, però durant els jocs varem veure el sol.

El menjador de la Vila Olímpica era obert les 24 h del dia amb tot tipus de cuina, que tenia en compte les diverses procedències. Allà era on comparties moments amb tots els esportistes que no creus que siguin de carn i ossos. L'equip de Bàsquet dels USA era un espectacle en el seu conjunt, paralitzaven fins i tot els cuiners. Michael Phelps, el superhome més buscat, ben accessible. Val a dir que presenciàrem la darrera cursa per aconseguir la vuitena medalla d'or. No puc descriure aquest extraordinari home hiperactiu.

El tennis ha estat la meva vocació. L'or de l'ara número 1 del tennis mundial ens va posar la pell de gallina perquè ell ho va viure amb molta emoció. Sortíem de la medalla de plata del doble de noies, penso que poc valorada. Jo conec l'enorme despesa personal que ha costat i vaig plorar amb la Vivi i l'Anabel. Les instal·lacions en les que s'ha entrenat i competit eren faraòniques, però possiblement les millors que s'han vist en uns Jocs Olímpics. L'anomenat "cub d'aigua" era un espai preciós. I, sens dubte, "el niu d'ocell" ha estat admirat per a tothom.

Nosaltres passàvem moltes hores al "cub" amb un objectiu molt clar: fer podi. L'esperit de grup ha estat admirable. La natació sincronitzada a casa nostra és capdavantera mundial en innovació i en creació. He notat el respecte de la resta d'equips pel nostre, fins i tot l'admiració pel que hem fet en els darrers deu anys. Tot un orgull. I un privilegi.

Treballar en equip ha estat fàcil. Hi ha una directora i 19 músics que afinen molt. I la resta de l'equip per ajudar a "la dire" i els músics. Tothom sap el que li toca fer. I, sobretot, sap el que no li toca. Al final, 2 podis gloriosos. Dues plates molt merescudes.

I per a mi, 4 moments únics: 2 en tennis i 2 en sincro.

Hem plorat, hem rigut, hem compartit moments fàcils i difícils. Gemma, Andrea, Gisela, Irina, Paola, Alba, Raquel, Tahis, Laura i Cristina. Amb totes elles i sobretot amb l'Anna, la Beth, la Mayu, la Laura i l'Arola he conegut el gust de l'èxit ben treballat. He superat la nota de Barcelona.

GRÀCIES!